

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 632/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Bartošovičom, P. Pázmaňa 2020/30, Šaľa, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 1T/144/2020 zo 6. júla 2022 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/156/2022 z 11. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) v spojení s čl. 8 ods. 1, 3 a 5, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4, spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 9 ods. 1, 3 a 4 a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“). Tiež navrhuje zrušiť namietané uznesenia, vec vrátiť na ďalšie konanie, prepustiť ho z väzby na slobodu, zakázať súdom pokračovať v ďalšom porušení jeho uplatnených práv, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona (ďalej len „TZ“). Uznesením sudcu pre prípravne konanie bol sťažovateľ 19. júna 2020 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1

písm. a) a c) Trestného poriadku (ďalej aj „TP“). Po podaní obžaloby (4. decembra 2020) bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP.

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 1T/144/2020 zo 17. júna 2022 bol sťažovateľ neprávoplatne uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) TZ, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov a trest prepadnutia vecí.

4. Sťažovateľ 23. júna 2022 doručil okresnému súdu žiadosť o jeho prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd namietaným uznesením žiadosť sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby zamietol a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka ani ponúknutou peňažnou zárukou vo výške 20 000 eur. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd namietaným uznesením zrušil namietané uznesenie okresného súdu v časti výroku o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a sám rozhodol o jej nenahradení.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta právnu nadkvalifikáciu skutku, ktorého sa mal dopustiť. Tvrdí, že už dlhší čas bolo zo strany obhajoby prednášané súdom, že skutok je nadkvalifikovaný. Túto skutočnosť napokon potvrdil samotný okresný súd, ktorý sťažovateľa uznal vinného za zločin, a nie za obzvlášť závažný zločin, ako bolo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia a neskôr v obžalobe. Na základe uvedeného tak sťažovateľ namieta, že počas preskúmaného väzobného konania, ako aj konaniam jemu predchádzajúcim súdy pri možnosti nahradenia jeho väzby prihliadali na existenciu výnimočných okolností prípadu podľa § 80 ods. 2 TP, aj keď považovali z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní za preukázané, že nejde o obzvlášť závažný zločin. Namieta, že okresný súd aj po vynesení odsudzujúceho rozsudku, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu, pri rozhodovaní o jeho prepustení z väzby na slobodu stále prihliadal na existenciu výnimočných okolností prípadu.

6. Rovnako namieta, že výrok namietaného uznesenia okresného súdu o neprijatí ponúknutej peňažnej záruky vo výške 20 000 eur je nesprávny, pretože ponúknutá peňažná záruka bola vo výške 10 000 eur. Okresný súd tak nerozhodol o ponúknutej peňažnej záruke v správnej výške. Namietané uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné.

7. Sťažovateľ tiež namieta vznik zbytočných prietáhov v sťažnostnom konaní na krajskom súde. Uviedol, že okresný súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol 6. júla 2022 a krajský súd o jeho sťažnosti 11. augusta 2022, čím nebola dodržaná 30-dňová lehota a samotné rozhodovanie sa uskutočnilo viac než mesiac od posledného rozhodnutia.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému postupu a uzneseniu okresného súdu:

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti namietanému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému uzneseniu opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení uznesením okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 ZoÚS ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému postupu a uzneseniu krajského súdu:

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

10. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01).

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04).

12. Obsahom základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy je ustanovenie, podľa ktorého osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňajú ustanovenia dohovoru, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, a čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať

návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v týchto právach je obsiahnuté aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, ako aj právo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07).

14. Ústavný súd zároveň považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 26. 6. 1991 vo veci Letellier proti Francúzsku, Annuaire, č. 207; rozsudok ESLP z 23. 11. 1993 vo veci Navarra proti Francúzsku, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

III.2.1. K dôvodnosti a nahradení väzby sťažovateľa:

15. K dôvodnosti preventívnej väzby je potrebné uviesť, že táto musí byť odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami, pričom samotný druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť samým osobe dôvodom preventívnej väzby (III. ÚS 33/2021, bod 47, II. ÚS 792/2014).

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a má znaky trestného činu, a že sa obvinený trestného činu dopustil a zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 TP (III. ÚS 417/2011).

17. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021).

18. Okresný súd v namietanom uznesení odôvodnil potrebu ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa jeho trestnou minulosťou, ako aj jeho osobnostnou charakteristikou. Uviedol, že sťažovateľ je špeciálny recidivista vo vzťahu k drogovej a majetkovej trestnej činnosti [17 záznamov v odpise registra trestov (niektoré odsúdenia boli zahladené)]. Trestnoprávna minulosť sťažovateľa odzrkadľuje to, že dosiaľ uložené tresty neviedli k jeho náprave a prevýchove. V prípade sťažovateľa bola tiež zistená jeho chronická závislosť od opioidov (heroín). Pre toto ochorenie bol mnohokrát liečený a bolo mu tiež uložené ochranné liečenie. Závislosť je v konečnom štádiu s následkom deprivácie jeho osobnosti. Absentuje u neho motivácia k abstinencii a zmene životného štýlu, čo korešponduje s jeho disociálnymi prejavmi a hostilitou.

19. S dôvodnosťou preventívnej väzby sťažovateľa prezentovanou okresným súdom sa krajský súd stotožnil a poukázal na charakter trestnej činnosti, ktorú mal sťažovateľ páchať, predovšetkým z výpovedí svedkov, ktorí poukázali na jeho schopnosť zaobstaráť si drogy, následne ich prechovávať, distribuovať a predávať, ako aj na osobnosť sťažovateľa a jeho trestnoprávnu minulosť s poukazom na minulosť sa represívnych účinkov predchádzajúcich uložených trestov.

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd poznamenáva, že materiálne predpoklady väzby v predmetnej veci sa v priebehu prípravného konania pôvodne dôvodného podozrenia zo spáchania stíhaného trestného činu sťažovateľom nerozptýlili, ale práve naopak, posilnili, keďže sťažovateľ bol za stíhaný skutok rozsudkom okresného súdu zo 17. júna 2022 neprávoplatne uznaný vinným.

21. Nosná argumentácia ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľa, že okresný súd v rámci rozhodovania o jeho prepustení z väzby na slobodu neprihliadal na odsudzujúci rozsudok, ktorým sťažovateľ uznal za vinného zo skutku, ktorý právne kvalifikoval ako zločin. Okresný súd pri posudzovaní možnosti nahradenia väzby sťažovateľa prihliadal na existenciu výnimočných okolností prípadu, na ktoré je súd povinný prihliadať pri rozhodovaní o prepustení osoby obvinenej z obzvlášť závažného zločinu z väzby (§ 80 ods. 2 TP). Tiež namieta nesprávnosť výroku namietaného uznesenia okresného súdu o neprijatí ponúkutej peňažnej záruky vo výške 20 000 eur, pretože v skutočnosti bola peňažná záruka ponúknutá vo výške 10 000 eur.

22. Ústavný súd musí prisvedčiť námietke sťažovateľa, že okresný súd v rámci rozhodovania o možnosti nahradenia jeho väzby prihliadal na existenciu výnimočných okolností prípadu aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ bol rozsudkom zo 17. júna 2022 neprávoplatne uznaný vinným zo stíhaného skutku právne kvalifikovaného ako zločin. Vo svojom namietanom uznesení uviedol, že „*Obžalovaný je v danom prípade naďalej trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin drogového charakteru.*“

23. Krajský súd v rámci sťažnostného konania rovnako prisvedčil námietke sťažovateľa, keď skonštatoval, že pokiaľ bol na hlavnom pojednávaní vyhlásený rozsudok, ktorým bol sťažovateľ po vykonanom dokazovaní uznaný za vinného pre skutok oproti obžalobe miernejšie právne kvalifikovaný len ako zločin, tak je okresný súd touto právnou kvalifikáciou viazaný až do momentu, kým odvolací súd nerozhodne inak. Znamená to, že pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa musí súd prihliadať na právnú kvalifikáciu skutku v kontexte vyhláseného rozsudku. V nadväznosti na uvedené tak krajský súd preskúmal možnosť alternovať väzobné stíhanie sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, no už nie v kontexte výnimočných okolností prípadu, ale zo všeobecných hľadísk, a dospel k záveru, že na tento postup nie sú splnené podmienky. Poukázal pritom na osobu sťažovateľa, jeho trestnú minulosť, následky dlhodobého užívania drog. Skonštatoval, že pokiaľ sťažovateľ v minulosti neodradil výkon nepodmienečných trestov odňatia slobody od páchania trestnej činnosti, nie je možné očakávať, že tento účel bude splnený miernejšími prostriedkami, napríklad akým je dohľad probačného a mediačného úradníka. Táto forma nahradenia väzby sa krajskému súdu javila ako neadekvátna a nedostatočná.

24. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesprávnom výroku namietaného uznesenia okresného súdu krajský súd uviedol, že ide len o zrejmu nesprávnosť, keďže z odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu je zřejmé, že sa okresný súd zaoberal peňažnou zárukou ponúknutou vo výške 10 000 eur. Okresný súd bude musieť túto chybu odstrániť opravným uznesením.

V závere krajský súd poznamenal, že v rámci väzobného rozhodovania sa posudzuje dostatočnosť a adekvátnosť peňažnej záruky ako takej, nie konkrétne ponúknuť sumy, pretože v konečnom dôsledku o výške peňažnej záruky rozhoduje súd opatrením podľa § 81 ods. 2 TP.

25. Ústavný súd považuje odôvodnenie ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa a nenahradenia jeho väzby miernejšími prostriedkami zo strany okresného súdu a krajského súdu za dostatočné. Súdny uviedli konkrétne dôvody, ktorými poukázali na potrebu ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa. Krajský súd v rámci sťažnostného konania eliminoval pochybenia okresného súdu, na ktoré sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti poukazuje. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2.2. K namietaným priet'ahom:

26. Článok 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe (čo platí aj vo vzťahu k uvedenému čl. 5 ods. 4 dohovoru), a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, nie všeobecné ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 227/03).

27. S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 ZoÚS predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (rozsudok ESĽP z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

28. Sťažovateľ namieta dĺžku rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj rozhodovania krajského súdu o jeho sťažnosti proti namietanému uzneseniu okresného súdu.

29. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu žiadosť o jeho prepustenie z väzby 23. júna 2022. Okresný súd o žiadosti rozhodol 6. júla 2022, spis predložil krajskému súdu na rozhodovanie o podanej sťažnosti 21. júla 2022 a krajský súd o sťažnosti rozhodol 11. augusta 2022.

30. Z uvedenej chronológie je zrejmé, že okresný súd predložil spis krajskému súdu dva týždne po vydaní namietaného uznesenia. Je však potrebné podotknúť, že okresný súd po podaní sťažnosti musí vykonať procesné úkony, akými sú doručenie rozhodnutia stranám, a vyčkat' na ich následné dodatočné doručovanie písomného odôvodnenia sťažnosti. Ústavný súd poznamenáva, že písomne odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa proti namietanému uzneseniu okresného súdu bolo okresnému súdu doručené 12. júla 2022 a jeho obhajcom 18. júla 2022. Po predložení spisu krajskému súdu je v konaní krajského súdu možné indikovať obdobie nečinnosti. Krajský súd o podanej sťažnosti rozhodol až o 21 dní od predloženia spisu okresným súdom.

31. Ústavný súd však vzhľadom na už uvedené konštatuje, že sťažovateľ môže namietať vznik zbytočných prietahov v konaní iba v čase, keď tento zásah ešte trvá. Z uvedenej chronológie vyplýva, že rozhodovanie o podanej sťažnosti sťažovateľa bolo právoplatne skončené 11. augusta 2022, a tak v čase podania ústavnej sťažnosti (11. októbra 2022) zásah do uplatnených práv sťažovateľa už netrval.

32. Ústavný súd po ústavnom prieskume namietaného postupu a uznesenia krajského súdu (a príslušnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu, na ktorého dôvody krajský súd poukazuje a stotožňuje sa s nimi, pozn.) konštatuje, že z odôvodnení namietaných uznesení okresného súdu a krajského súdu vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP, pre ktorý bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Okresný súd a krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

III.3. K namietanému čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu:

33. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 6 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESĽP, ktorý jednoznačne vymedzil záver, že záruky normatívne objektivizované v čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („*bien-fondé*“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytujú čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (II. ÚS 48/2021, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021).

34. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, keďže túto oblasť ochrany práv upravujú vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 dohovoru, ako aj čl. 9 ods. 1, 3 a 4 medzinárodného paktu (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytujú čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby.

35. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2022

Peter Straka
predseda senátu